

När orden inte räcker till

Musiken är människans universella språk och tar vid där orden inte räcker till.

Det är alltid fascinerande att få lyssna till människor som vikt sitt liv åt musiken. Naturligtvis trakterar man ett instrument med briljans och bravur, men att höra berättelsen, om drivkraften och hängivelsen, ger en extra dimension åt konserten.

Under rubriken "*Tonernas andlighet*", spelade och berättade **Olov Olofsson** om sitt liv och de musikstycken som betytt mycket för honom. Olov har varit verksam vid Kungliga Musikhögskolan som professor i instudering för sångare och pianister.

Började tidigt

Den unge Olov, uppväxt i det gamla missionshuset vid Väsbyvägen, började spela piano vid 6 års ålder. Vid 15 års ålder antogs han till pianoklassen på Stockholms Borgarskola. Där träffade han Gottfrid Boon för första gången. "*Stopp! Sämt där ska ni inte hålla på med, ni ska lära er spela piano från början*", sa Gottfrid när Olov spelat en halv sida. Det hade kunnat slutat där, men Gottfrid förstod att det fanns något att bygga på och Olov underkastade sig hans "reningsbad" av professorn, som predikade det inre örats förberedande betydelse i spelet. Studierna fortsatte vid Kungliga Musikhögskolan, bl a till kyrkomusiker och så till pianosolist för *Herbert Westrell*, konstnärlig förebild och mentor.

Inspirationens kraft

Vid en av de sista sommarkurserna som *Gottfrid Boon* höll, la han handen på

Olovs axel och sa: "*Spela nu stycket från början igen och tänk på detta enda, att musiken är en bön*". Då kände Olov en stark kraft och fick för första gången erfara vad verklig inspiration är, "*som att segelflyga över sin egen kropp*".

Efter detta fick vi alla lyssna till den *Schubert sonat* som Olov hade spelat för Gottfrid och de andra på sommarkursen. Kraften och uttrycksfullheten gick inte att ta miste på. Självfullt sjungande och med teknisk briljans visade Olov vad han lärt sig av sina mentorer.

Bild och text - Torbjörn Lundberg

